

A közönség és az új sertésárak.

— Mennyit keresnek a hentesek? — Nincs helye az új áremelésnek. —

(Saját tudósítónktól.) A különféle sertés-termények kicsinyben való elárusítására vonatkozó újabb ármegállapítás lehetősége, nem kis mértékben foglalkoztatja ma a szegedi közönséget. És különösen a közönség ama részét, amely a háboru alatt a legtöbbet szenvedett, a kis ekzsztenciákat, a szegényebb munkás osztályt, a fikszifizetési magántisztviselőket, állami és városi alkalmazottakat, szóval akiknek sem módjuk, sem idejük nincs és nem volt arra, hogy a háborus viszonyokat a saját előnyükre kihasználhatták volna. Ezek a családok — mintegy 30—40.000 ember — tehát a város lakosságának jelentős része, komoly aggodalommal az érdekeiket, létfenntartásukat biztosító reménykedő lélekkel a polgármestertől várják, hogy az ármegállapítások ezuttal nem az érdekeltek, a zsebérdekeltek javát fogják szolgálni, hanem valóban a közönségét.

A háborus telek negyedikét járjuk — reméljük, hogy az utolsót — a kis ekzsztenciák kifogyva mindenből, világító, tüzelő anyag híján, méregdrága árak által gyötörve, üres éléskamrákkal haladnak a tél elé. Ezeknek az embereknek, családoknak minden fillérrel számolniuk kell. Ezeknél minden korona — mert hiszen a sertésárunknál ugyebár, csak kerek koronákat szeretnek az érdekeltek számolni — fáj. Már pedig a fájdalomtól kijutott, talán a szegény emberek számára a gyászból is több, mint a hentesek és sertéshizlálók számára, folytatván ők bevonulva is a mesterségüket a front mögött, itthon pedig a saját érdekeiket, a meggazdagodás elsőrangban kiépített lövészárkában.

Ezeket az érveket dr. Somogyi Szilveszter polgármesterhez intézzük, a szenvedő kis emberek érdekében és ha talán a döntés

igazságos utján az érdekeltek, vagyis a hentes és sertésvágók is keserű sirámokat zengenének, bátrak vagyunk egy kis reális kalkulációval szolgálni, amelyhez a számbeli tények igazsága járul és azt hisszük, hogy utána nem lesz nehéz a döntés.

Először legyünk tisztában azzal, hogy hála istennek sertés van Magyarországon bőven. Van Ausztriának is jut belőle. Tehát itthon van. A törvény törvény és nem lehet senki számára mentség, hogy maximális áron nem lehet vásárolni! Tessék a hatóságoknál feljelenteni azt, aki a sertéseket maximális áron felül akarja eladni. Közfogyasztásról van szó, létről, irgalmat nem kell ismerni. Tehát sertésnek lenni kell. Mint ahogy megvagyunk győződve, hogy lesz is, amint a múltban volt.

A múltban pedig az érdekelt körök, nem mondjuk, hogy megvoltak elégedve a busás haszonnal, bár a polgármester az árakat szeptember 21-től a következőkben állapította meg: zsir 14, nyers szalonna 12, hárj 13, tepertő 8, sózott szalonna 11, füstölt szalonna 13, abált szalonna 14, nyers szalonna 14, füstölt sonka 18, füstölt comb 12, füstölt lapocka, oldalas 11, friss kolbász 10, füstölt kolbász 12, friss karmanádli, comb 10, friss oldalas 9, fejláb nyersen 5 korona.

Szép árak. Magasak. A közönség, tessék érdeklődni alapos tájékozódottságunk felől, nyögött alattuk. Az érdekeltek azonban nem. Ők meghíztak, házasodtak. Több példával is szolgálhatunk esetleg, hogy a hentes és mészáros mesterség igen kitünő üzlet volt eddig is. Hiszen a fenti árak mellett a hentesek sertésenként, 150 kg. sertéseket véve alapul, 250—300 koronát használtak bruttó és ha bőségesen számítjuk a rezsiköltségeket 40—50 koronájával dara-

bonként, úgy a hentes 210—250 korona tiszta hasznót vágott zsebre. Ha tehát naponta csak egy sertést konzumált (de melyik nem 2—3 darabot, sőt tizet), úgy évente a tiszta jövedelme 80.000 korona. Vagyis több, mint Magyarország miniszterelnökeé! Egy egyszerű hentesé...

Hogy pedig a már érvényen kívül helyezett maximális árrendelet alapján eszközölt számításunkat valaki agyon ne lapítsa, ide iktatjuk az új alapján eszközölt számításunkat, amely új maximális rendelet, tudnivalóul 20 százalékkal magasabb a réginél. Ez a 20 százalék drágulás lenne az a bázis, amelyre az árdragulásokat szeretnék alapozni az érdekeltek. A polgármester azonban nem hiszi, hogy a polgárság zömével szembehelyezkednék akkor, amikor arról van szó, hogy ezt a mutatkozó 20 százalék haszonvesztést az érdekeltek részére a közönséggel térítse vissza. Mert a hentesek az új maximális árak szerint sem fognak rosszul járni. Nem. Csak 20 százalékkal kevesebb lesz a hasznuk abban az esetben, ha a polgármester a f. é. szeptember 21-től megállapított egységárakat változatlanul fentartja — esetleg az itt felsorolt értékek alapján a közönség érdekeinek követelményeként azt leszállítja.

Hogy igazunkat bizonyítsuk, ismét példával világosítjuk meg.

Az új maximális ár mellett 6.80 kor. vásárolt 160 kg. sertés ára élősúlyban = 1088 kor. Kedvezőtlen adatokkal számítva a sertésből kikerül 45 kg. hus, 15 kg. fejláb és 70 kg. szalonna, hárj a belsőségeken kívül. A hentes a következők szerint értékesíti a sertést: 45 kg. hus á 10 kor. 450 korona, 15 kg. fejláb á 5 kor. 75 korona, 70 kg. szalonna, hárj á 12 kor. 840 korona, belsőség 25 kor., összesen 1390, le a vételár 1088, bruttó haszon 302 korona.

Ebből rezsiköltségre vonjunk le még 50

Az apacs.

Irtó: Herczeg István.

Őszutói ködös nap volt. Az utcákon még látszottak a hosszú esőzések párák nyomai. Valami nedves lehangoltság, sáros unalom feküdt meg a várost. A délutáni hat órának hullámzó tömege szorogott szerte-széjjel; esőernyők, kaluesnik s az ősz többi öltözeti cikkei vonultak fel néma színtelenségben az idő szürkésége ellen. A világváros lüktető zajától, a terpeszkedő élet egy-egy erősebb fázisától megóvott, félreeső kis zug-utcában volt az a garnizálló, ahol ekkor Frigyesi kocsija megállott. Frigyesi kiszállt a kocsiból. Óvatosan, lábujjhegyre lépkedett, hogy lakkeipőit be ne sározza; vastag, kávészínű schéviotte nadrágját felhajtotta, azután becsengetett.

— Merre van a tizenhármasszoba — kérdezte a züllött képű kapustól.

— A tizenhármasszoba? A tizenhármasszoba? Kremalássan az le van foglalva. Az az már meg is érkezett a vendég.

— Tudom, tudom, — szólt idegesen Frigyesi, — egy hölgy van bent, éppen azt keresem.

— Vagy úgy, parancsoljon!

Frigyesi felhaladt a lépcsőn, szép kényelmesen, hosszú szőke haját a kalapja alól a szemébe huzta, azután diszkrétan, lassan bekopogott az ajtón, de a feleletet be sem várva, gyors, energikus mozdulattal benyitott. A szobában már félhomály terjeszkedett, a kályhában pislákoló fahasábok pattogtak és

a diványon ülő asszony lázas szilhuettjét kedélyes fényesóvák nyaldosták.

Ezer bocsánat nagyságos asszonyom, — szólt halkított hangon Frigyesi — megkértem egy kicsit.

Az asszony ijedten feltekintett. Szemöldökeit összehúzta s fürkészően nézett a belépőre.

— Maga az Károly? — kérdezte ijedten.

— Nem a, nem én vagyok a Károly, bár én is lehetnék.

Az asszony rosszat sejtve felugrott:

— Jaj, hát ki az?

— Ne kíváncsiskodjék asszonyom, még elég jókor megtudja.

— De hogy jön ön kérem idegen létére az én szobámba?

— A szobájába? A szobájába gyalog jöttem, de a szállodába kocsival.

Az asszony bámészkodva nézett Frigyesire, izgalommal, bután s a finom, sohasem tévedő női ösztön kétséges remegésével.

— De hát kihez, tulajdonképpen kihez van szerencsém?

— Azt hagyjuk asszonyom egyelőre nyílt kérdésnek, hogy van-e egyáltalán szerencséje.

Frigyesi ezután valami mámorító non salance-val, a perfidia biztonságával, bájos keresetlenséggel letette kalapját, rágyújtott egy fényes végű Ramses cigarettre, azután nyugodtan felhuzta élesre vasalt nadrágját s leült a divánra, közel a kandallóhoz.

— Igen, asszonyom, bocsánat, hogy meg-

késtem kissé.

— De kérem — szólt az asszony türelmetlenül — ön már másodszor említi, hogy megkértem, mikor önt ide sem hívtam, mert nem is ismerem, tehát annál kevésbé várhattam. Igen lekötöleznék tehát, ha szíveskednék nekem gyors magyarázatot adni s azután minél gyorsabban távozni.

— Érdekes egy nő ön, asszonyom.

— Kérem, a megjegyzéseire nem vagyok kíváncsi, beszéljen.

— Nem kíváncsi, de beszéljek. Ez épp olyan kijelentés volt, mintha azt mondta volna, én meghallgatom magát, de ha kinyitja a száját, úgy vágom képen, hogy legördül a székről.

— Uram, én várok valakit, távozzék.

— Asszonyom! Igen, várt valakit, de olyat, akit éppenséggel nem várt. Hogy végre érthetően fejezzon ki magam, hát igen, az az hogy... ön Károlyt várja, ugyebár Károlyt, no és, és ő engem küldött el maga helyett.

Az asszony csodálkozva nézett Frigyesire, azután leült a kályha melletti bársony fotel karfájára, igazgatta a haját, meglepődött:

— Ezt nem értem!

— Tudom. Az érthetőt önök nagyon nehezen értik meg. Pedig nagyon egyszerű a dolog. Én a Károly barátja vagyok. Régi lelki barát, akit mindig és minden dolgába beavatott, akivel együtt küzdött és élte át a fiatalság ezer apró-cseprő kalandjait, szertelen reményeit. Az önrel való viszonyát is el-